

בר המדתא

אמרתי נפת תטפנה שפתותי. באמרה טינופת תטפנה אשפתותי.

בר המדתא נתלית אשריך, כן יתלו כל-חבריך.

בר המדתא בטן חסרת, לפתך נגרת כלותו מהרת, עבד עולם למרדכי נמכרת, פרוסת לחם היה מחירך.

בר המדתא בראש קפצת, המלכה ושתי להעביר יעצת, זמות החליפה באשר השרצת, ומלך טפש עשה כדבריך.

בר המדתא גדלת והורמת, צלם חלמת *בבגדך רקמת, יהודי שטמת לאבדו זממת, יען לא כרע לפני קומתך.

בר המדתא גורל הפלת, בי מלכא אזלת וקורצי אכלת, ככרי כסף רבוא שקלת, ואמר לעשות כטוב בעיניך.

בר המדתא למשה נקראת, באיש ימיני בצאתך נקריית, נעלו הראית וחמה נמלאת, כי לא קם ולא זע מפניך.

בר המדתא חכמך אספת, כבודך שרדפת בפניהם צפצפת, עץ גבוה חמשים קטפת, ותצמידהו בחצר ביתך.

בר המדתא למלך שחרת, לחפץ ביקרו מערך סדרת, אל תפל דבר מכל אשר דברת, ועשה כן למרדכי המלך פקדך.

בר המדתא מרדכי מצאת, לשלשה ימים לא אכל ולא שתה, לומד לתינוקות בחבורתא, קמצו דחה עשרת אלפך.

בר המדתא יהודי רחצת, שערך קצצת ותחתיו רבצת, לפניו רצת ובקול רם פצת, ככה יעשה עד שביל ביתך.

בר המדתא ושם זלפת, במים הוצפת וריח הנדפת, אבל וחפוי ראש לביתך נדחפת, עד המלך במסבו נתת ריחך.

בר המדתא על עמה הפגיעה, איש צר ואויב עליך הצביעה, המלך יצא רוחו להרגיעה, מטעיו עקרו בדמות בניך.

בר המדתא עמדת ובקשת, המלך שב והנה נוקשת, עמי בבית המלכה כבשת, אך יצא מפיו וחפו פניך.

בר המדתא הגיע הקץ, ויאמר חרבונה גם הנה העץ, תלהו עליו המלך חורץ, לך בשלום ונוח על משכבך (נ"א ונוע על מצלכך).

בר המדתא אשרי מולדתך, כשתילי זיתים סביב לעצך, ואשרי השורפים את-דמותך, מוחי שמך שיאבד זכרך.

בר המדתא נתלית אשריך, כן יתלו כל-חבריך.

זאת כוונת"י על מות השר הגדול שהיה עזד לעזדי ה' צע"כ שושן
והיה כפרת הכלל כאשר נתקדש ש"ש על ידו כשנהרג בגזירת המלכות
שגזרה לעשות כלים בשוואיכם של ישראל ה"י. נפתלי פלאהר

*כ"ה לפי פדר"א פרק נ, ולפי התרגום ל"ל: אנדרטא הקמת.